

οργανώνοντας γιορτές και εκδρομές. Ήταν ευτυχής, καθώς και η Άγνή του, που τον ελάτρευε...

Έξαφνα, στην αρχή του 1569, ο Μιχαήλ Άστε, ιεροεξεταστής του τάγματος των Δομινικανών, έφτασε απ' τη Ρώμη στην Πράγα για να συλλάβει τον Παλαιολόγο και τον φέρει στη Ρώμη. Ο Όλμπιτάριος κατηγορήθηκε από τον ιεροεξεταστή ως «φονιάς κολύρορος», ως «εινός νεωτεριστής», ο οποίος είχε εξετατήσει πολλούς, άδικα και τον καρδινάλιο Γαβριήλ, τον αδελφό του!...

Η Ίερά Έξέταση την έποχη εκείνη είχε προμερή εξουσία. Ο διευθυντής της Άστυνομίας απέκλεισε τον Όλμπιτάριο στο σπίτι του και έπειδή εφοβόταν μη δραπετεύσει, το βράδυ της 30 Μαρτίου 1571 εκίνωσε το μέγαρό του με στρατιώτες και μήτρε να τον συλλάβει... Ο Όλμπιτάριος είχε ιδεί από το παράθυρο τους στρατιώτες και χώθηρε μέσα σε μιά μεγάλη κασέλα. Ο άστυνόμος έφερε αδηρουργό, άνοιξε την κασέλα και — όπως γράφει ο ιστορικώς — έβασσε το πουλί στο κλουβί του». Άμέσως κατόπιν τον ώδήγησαν στη φυλακή, τη λεγομένη Σπίγγα.

Η φυλάκιση του Παλαιολόγου επροξένηρε βέβαια έκκληξη στην κοινότητα της Πράγας, αλλά ο Ματθίος Κολλίνος είχε πεθάνει και ο πρώτος ένθουσιασμός των Πραγινών για τον Όλμπιτάριο είχε εξαπμοθει πεία.

«Το στάδιο του Παλαιολόγου στην Πράγα είχε κλείσει, οι φιλόλογοι άπομακρύνθησαν από το συμπόλιη του Όιήφρου και ο άπόγονος των Παλαιολόγων, που είχε γίνει δεκτός με τόσο ένθουσιασμό ώλλοτε, κατέπεσε στην κονή γνώμη ως τυχοδιώκτης και άπασιών. Γενικώς ώπτεϊραν τη γυναίκα του, που τό μέλλον της και των παιδιών που άπέκτησε μαζί του, διαγραφόταν σκοπεινó και άδέβαιος».

Ο Όλμπιτάριος Παλαιολόγος κατεδικάσθη από της Ίεράς Έξέτασεως εις τον δού πυράς θάνατον και ή ποινή του εξετελέσθη στις 22 Μαρτίου 1585, μεροστά στην έκκλησία της Παναγίας των Δομινικανών. Ο αδελφός του Γαβριήλ Παλαιολόγος, καρδινάλιος, ήταν επί τότου και έφαλε αυτός — τό θηρία! — τη νεκρώσημ άωλοουθία!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

Μη δειπνάνε άργά, ή αν σιμείτε ποτέ αυτό, περιορίστε το δείπνο σας σ' ένα ποτήρι γάλα ή κρασί.

— Μη μένετε πολλές ώρες νηστικοί, γιατί έτσι καταστρέφετε το στομάχι σας.

— Πρέπει να διατέπετε καθημερινώς δυό τουλάχιστον ώρες για περπάτο και για διασκέδαια.

— Μην περιπατείτε ώς διου να κουραστήτε, γιατί αυτό έξαντλεί τό σώμα σας.

— Ο χορός εινε μιά άσπεια πολύ υγιεινή για τό σώμα, αλλά ή κατάχρησή του βλάττει.

— Τά καρδία εινε καρτός βλαβερός για την υγεία.

— Άποφεύγετε να έκπέτετε τά πόδια σας σε υγρασία.

— Μη φοράτε άσπρόφοροια, αν δέν έχουν στεγνώσει καλά.

— Ένα μπουκέτο με λουλουδία επάνω στο τραπέζι του φαγητού, άνοίγει πολύ την όρεξη.

— Όσο μέτροι μ' αν εινε τό φαί, τό καλό και περιποιημένο σερβίρισμα τό κάνει παό όρεχτικό.

— Όσοι χανόνουν δύσκολα άς τρώνε πριν απ' τό φαγητό δυό στικά, γιατί αυτά διευκολύνουν πολύ την πέψη.

— Αν θέλετε να μην έξετε κεφαλόπονος, να διατηρείτε πάντοτε τά πόδια σας ζεστά.

— Όσοι εινε νευρικοί μ' άναμμοί, πρέπει να κάνουν κάθε μέρα λουτρό μέσα σε χλιαρό νερό.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΛΑΓΟΥ

Κατά τό μέσα του περασμένου αιώνος στις όχθες του Ταμέσεως, τρία τέταρτα μακρού απ' τό Λονδίνο, μέσα σ' έναν παλιό άρχοντικό πύργο, ζούσε ο ιδιοκτήτης του, ο λόρδος Πέλαμι, ο όποιος συνήθιζε να πηγαίνει ταχαλά στην πρωτεύουσα πεζός και χωρίς άωλοουθία.

Μιά μέρα, καθώς περπατούσε στο δρόμο, εϊδε νάρχετα πρós τό μέρος του ένας άνθρωπος κωκοντιμένος που βαστούσε στα χέρια του ένα καλαθί.

— Μυλόρδε, του ειπε ο άγνωστος, θέλετε ν' αγοράστε ένα άσπρο λαγουδάκι;

— Ο λόρδος του έγγρεψε άρηνητικά και, χωρίς να πη λέξι, έξεκολούθησε την πορεία του.

— Ο άγνωστος όμως τον άωολούθησε και επανέλαβε με άλλότοτο ύφος:

— Μυλόρδε, δέν θ' αγοράσετε τό άσπρο λαγουδάκι μου;

— Όχι, δέν θά τό αγοράσω, άποκρίθηκε έντονα ο Πέλαμι, και να με ξεφορτωθής!...

— Είμαι βέβαιος έν τούτοις, μυλόρδε, ότι σε λίγο θά τό πάρετε, θέλοντας και μή...

Και, λέγοντας τά λόγια αυτά, ο άγνωστος έξβγαλε τό πιστόλι του τ' άωοίκτησε στο στήθος του λόρδου, ο όποιος φώναξε φοβισμένος:

— Καλά, καλά, θά τό πάρω. Και πόσα ζητάτε για τό λαγουδάκι σας;

— Χίλιες γανιές.

— Χίλιες γανιές για ένα λαγό!

— Όυτε ένα σελλίνο λιγότερο. Τί λέπε, μυλόρδε, θά μου τά δώσετε;

— Άναμφίβολως, αλλά δέν βαστώ επάνω μου τώρα τόσο μεγάλο ποσό.

— Μου άρκει ή ύπογραφή σας. Γνωρίζω τον τραπέζιη σας και του τό παίρνω.

Και ο έκβαστής έξβγαλε χαρτί, πένα και μελάνι, με τά όποια άνάγκασε τό λόρδο να συντάξει ένα γραμματίο για χίλιες γανιές, πληρωτές άμα τη εμφανίσει.

Κατόπιν αυτού, ο λόρδος Πέλαμι άναγκάστηκε να επαστρέψει στην κατοικία του με τό άσπρο λαγουδάκι, περί του όποιου δέν άνεκοίνωσε σε κανέναν πως και πόσο τό άγόρασε.

Είχαν περάσει δέκα χρόνια περίπου ύστερ' απ' αυτό τό περιστατικό. Μιά βραδιά, ενώ ο λόρδος Πέλαμι περπατούσε, κατά τη συνήθειά του στους δρόμους της Άγγλικής πρωτεύουσής, στάθηκε μπροστά σ' ένα κοσμηματοπωλείο, λοιπτότατα φωταγωγημένο.

Ο διευθυντής του καταστήματος σπεκότανε στην πόρτα κι ο λόρδος μόλις τον εϊδε, άναγκώσε άμέσως τον άνθρωπο με τ' άσπρο λαγουδάκι.

Την άλλη μέρα λοιπόν τό πρσί, αφού ντύθηκε φτωχικά ρούχα και πήρε ένα καλαθί στα χέρια του, παρουσιάστηκε στον κοσμηματοπώλη, ο όποιος μόλις είχε άνοιξει τό κατάστημα του και του ειπε:

— Κύριε, θέλετε ν' αγοράσετε ένα άσπρο λαγουδάκι;

— Ο καταστηματάρχης σπράθηκε επάνω και τον έαύταξε μ' έκπληξη.

— Είμαι πεπεισμένος, έξεκολούθησε ο λόρδος, βγάζοντας τό πιστόλι του, ότι θά τό πάρετε κι' άμέσως μάλιστα...

— Ευχαρίστος, άποκρίθηκε ο κοσμηματοπώλης, κυριευμένος από τρέμο. Και πόσο τό πουλάτε;

— Χίλιες γανιές!

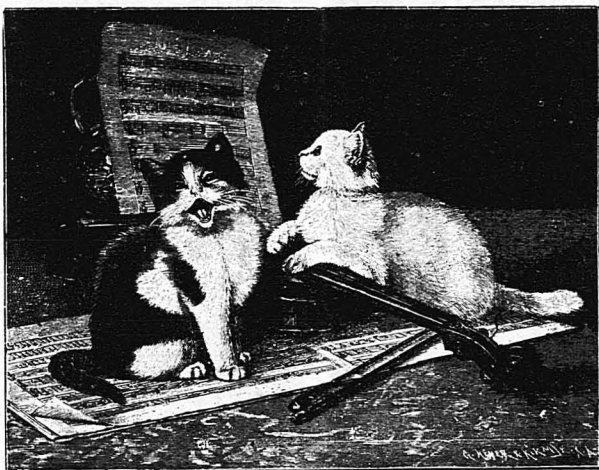
— Σας δίνω τά διπλάσια, μυλόρδε, φώναξε τότε, γονατίζοντας ο ένοσος, αλλά μη με σκοτώσετε...

Ο λόρδος όμως, ο όποιος ήταν άνθρωπος με καλή καρδιά, πήρε μονάχα τις χίλιες γανιές, τις όποιες έστειλε ως δωρεά σ' ένα όρφανοτροφείο.

Κατόπιν άποχαρήστηκε τον παλιό του γνώριμο και του ύποσχέθηκε φείγοντας, ότι δέν θά μαρτυρούσε τίποτε σε κανένα για τό έν λόγφ περιστατικό.

Ο λόρδος Πέλαμι κράτησε πραγματικά τό λόγο του και ή ιστορία αυτή δέν έμωθεύτηκε, παρú μετά τό θάνατό του, από τά οικογενειακά έγγραφα που βρέθηκαν στο γραφείο του.

□ □ □ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ □ □ □

Συναυλία!...

